

405
 ζούσης αὐτῇ Μουσικῆς φ'όγγων φθάσωσιν εἰς πᾶσαν ἀκοὴν Ἰταλῶν
 τὰ αἰσθημάτων τῶν τολμηρῶν προχρησπιστῶν τοῦ πατρῷου ἐδάφους.
 Ὅπερ δὲ παραδοξότερον πάντων, τρεῖς καλλιτέχναι, οἱ ἡρεμώ-
 τεροι ὄλων, οἱ ἥκιστα φερόμενοι εἰς τοὺς κοινωνικούς καὶ
 τοὺς πολιτικούς θορύβους, οἱ συντηρητικώτεροι πάντων τὸ φρό-
 νημα, ὁ Ἰλβέρ, ὁ Ροσσίνης καὶ ὁ Μάγερβερ, εἰς τρεῖς διαφόρους
 ἠθικότητας ἀνέκοντες ἀφίχουσι τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτῶν νὰ
 πρὶν σκεδὸν συνάμα, ἤτοι ἐντὸς σμικροτάτου χρονικοῦ διαστή-
 ματος, ἀπὸ τοῦ 1828—1831, εἰς τὰς τολμηροτέρας καινοτο-
 μίας μελοποιούντες ὁ μὲν τὴν «βωβὴν τῶν Πορτικῶν», ὁ δὲ τὸν
 Γουλιέλμον Τέλλον. ὁ δὲ τὸν «Ροξέρτον Διάβολον», ἀναβιβά-
 ζοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνυποδότητος ἀναμορφωτάς, θέτοντες εἰς
 τὸ στόμα τῶν δημοτικῶν ἡρώων αὐτῶν, οἷς μετ' οὐ πολὺ προ-
 ἐτίθησαν καὶ οἱ Οὐγγενῶται, τὰς διδχτωτῆρας τῶν σκέψεων, τὰ
 ὑπερότερα τῶν αἰσθημάτων καὶ ἀναπολοῦντες τὰς θυελλωδε-
 στέρας τῶν λαῶν συνταράξεις ἐνώπιον κοινωνίας σκανδαλισθείσης
 τὸ πρῶτον, καθ' ἃ βεβαιοῦσιν, ἀπέναντι τῶν θεαμάτων ἐκείνων,
 ἀλλὰ ἀναγκασθείσης νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ ἀνατέλλοντος
 ἢ μᾶλλον παταγοῦντος πνεύματος τῆς ἐποχῆς, ὡς ἔκυψαν πρὸ
 αὐτοῦ καὶ οἱ γαληνιαῖοι μελοποιοὶ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἔργων.
 Ἡ διαφορὰ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνδρῶν τούτων πρὸς τὰ ὑπ'
 αὐτῶν ὑμνηθέντα ὑψηλὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα πρόκειται ἡμῖν
 ὡς νέον τρανὸν κύρος φιλοσοφικωτάτου τινὸς λογίου τοῦ Σοφο-
 κλέους εἰπόντος ποτὲ ὅτι ἀγνοεῖ διὰ τί οὕτω μᾶλλον ἐποίησεν
 ἢ ἄλλως καὶ ἀδυνατοῦντος νὰ δώσῃ λόγον τῶν ποιηθέντων ἢ
 νὰ καταδείξῃ τὸν κανόνα ὃν ἠκυλούθησεν ἐμπνεόμενος. Τοῦς
 μεγάλους καλλιτέχνας διέκρινε πάντοτε τῶνόντι ὅτι εἰς δαιμό-
 νιον τι παραδιδόμενοι, ὑπὸ θείας κατεχόμενοι μοίρας ἀνίπταντα
 μὲν καὶ πλανῶνται εἰς τοὺς αἰθέρας, πλὴν ἐν ταῖς πτήσεσιν αὐ-
 τῶν διαγράφουσιν οὐχὶ ἐξάλλους καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀκαταλή-
 πτους παραστάσεις, ἀλλὰ εἰκόνας ἐναρμονίους, ἃς καίτοι ὑπὸ τοῦ
 θεοῦ χαρασσομέναι, ἐννοεῖ ὅμως νὰ βλέπῃ οὗτος ἐμπνεού-
 σαι εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ καλὸν συνάμα καὶ τὸ ἀγαθόν, ἀπτο-